

og da Komparenten saa afkrævede Fangen dette Brev, blev han gal og rev Brevet i Stykker og kastede Stumperne i Hovedet paa Komparenten og to andre Betjente, nemlig B. M. og I. Da Fangen var blevet indmeldt for dette Forhold, fik Komparenten Besked om af Inspektøren, at Lægen skulde kaldes til Fangen, og Sagen resulterede i, at Fangen i længere Tid fik en ekstra Times Gaardtur, men det kunde ikke observeres, at Fangen fik nogen Straf.

Her er Lægens Mening altsaa fuldkommen afgørende, og det er oplysende for Samarbejdet mellem Inspektøren og Betjentene, at disse aabenbart slet ikke er klare over, hvorfor Fangen ikke straffes for den udviste grove Opsætsighed. Men naar man behandler Fangerne med „Kværkning“, hvis Farlighed dog, saaledes som Grebet beskrives i Akterne, maa være umiddelbart indlysende ogsaa for Lægemanden, saa spørger man ikke en Gang Lægen, og foretager Forhørsdommeren dette naturlige Skridt, viser det sig, at Fremgangsmaaden er forbundet med Fare for Beskadigelse af nogle af Organismens vigtigste Dele.

I sit Indlæg i Sagen — Bil. Æ. S. 1 — er det ogsaa ganske klart, at Inspektøren søger at svække Faremomentet ved „Kværkning“ ved en stærkt teoretisk præget Udvikling, hvor Fremgangsmaaden betegnes som en „Overmanding“ af Fangen, ved hvilken det gælder om

„at Fangen under ingen Omstændigheder maa faa det Indtryk, at der er Tale om en Styrkeprøve, endsige at Fængselet indlader sig i Slagsmaal med ham“.

Men bortset fra, at Anvendelsen af legemlig Tvang er og efter sin Natur maa være en Styrkeprøve, saa svarer det Billede, man efter Forhørsudskriften — Akt. Nr. 79/1916 S. 109 — efter Anstaltens tidligere Arbejdsleders Vidneudsagn modtager af netop et af de Tilfælde, der omtales i Bilagene til vedlagte Skrivelse af 2. Juni 1916, saa lidt som muligt til Fængselsinspektørens Fordringer til de Midler, man

kan anvende ved Overmanding af en Fange. Vidneudsagnet omhandler Fange Nr. 108, der skulde behandles med Styrtebade, men en Dag nægtede at følge med ned i Badeværelset. Om, hvad der derefter passerede, hedder det i Vidneudsagnet:

„Inspektøren sagde da: „Lad mig komme ind til ham, jeg skal nok ordne det, mig har han Respekt for.“

„Inspektøren kom imidlertid hurtigt muligt ud fra Cellen igen og raabte paa 4 Betjente, som derefter overmandede Fangen og bar ham i Arme og Ben. Fangens Hoved hang bag ud, og han vrælede saa højt, han kunde. Inspektøren fik nu fat i et Haandklæde, som han bandt om Munden paa Fangen, og han vedblev at holde Haandklædet om Fangens Mund hele Vejen hen til Badeværelset.“

Om denne Fremstilling, der saa daarlignende svarer til de i Inspektørens Indlæg — Bilag Æ Side 1 — fremsatte Teorier, har han i samme Indlæg ikke andet at sige, end hvad man kan læse Side 10: at den sikkert

„stammer fra en misforstaaet Opfattelse af min Optræden“, hvilket ikke er meget overbevisende.

Idet Mindretallet erkender, at Fængselsvæsenet ogsaa ud over det almindelige Nødværge maa have Tvangsmidler til Raa-dighed, som det selvfølgelig under behørigt Ansvar maa kunne anvende i visse Tilfælde og overfor visse Fanger, maa det saaledes hævdes, at allerede Anvendelsen af „Kværkning“ under Hensyn til den citerede Lægeerklæring maa anses for et Overgreb, indtil Fremgangsmaaden utrykkelig legaliseres, efter at den i og for sig og sammenholdt med andre Overmandings- og Tvangsmidler er undersøgt og vurderet af kompetente og i dette Øjemed sammentraadte Mænd.

Men Kværkning er ikke det eneste Overgreb mod Fangerne, som fremgaar af Forhørsakterne, og som burde have tildraget sig Flertallets Opmærksomhed og hindret det i „paa Grundlag af sin Gennemgang af Akterne og det iøvrigt op-